

Az incasso iparról szóló rendelethez. A kereskedelmi miniszterium 67.688/1933. sz. rendelete 6. §-ában akként intézkedik, hogy ha az iparhatóság az incasso ipar üzésére jogosító engedély kiadása iránti kérelmet teljesíthetőnek találja, a folyamodót értesíti arról, hogy az iparengedélyt ki fogja adni, ha cégének bejegyzését legkésőbb 90 nap alatt igazolja. Ugyane rendelet 4. szakasza pedig az engedély feltétele gyanánt külön pontban a cég már megtörtént bejegyzését kívánja meg. Ez a rendelkezés a ma fennálló jogállapottal nincs összhangban. A kereskedelmi törvény rendelkezései értelmében csak az jegyeztetheti be cégét, akinek kereskedői minőségét a kereskedelmi törvény 258., vagy 259. §§-ában meghatározott ügylettel való iparszerű foglalkozás kereskedőnek minősít (K. T. 3. szakasz), a törvény ezen rendelkezésének megfelelően eddigi bírói gyakorlatunk az incasso irodatulajdonos cégbejegyzés iránti kérelmét elutasította és ezt az állásfoglalást a legújabb bírói gyakorlat is fenntartotta. A budapesti kir. Itélőtábla cégtanácsa P. VI. 12.841/930. számú végzése a cégbejegyzést megtagadó törvényszéki végzés ellen benyújtott felfolyamodást elutasította azzal az indokolással, hogy a követelések behajtása, illetve az erre irányuló megbízás elvállalása magában véve kereskedelmi ügyletnek nem minősíthető. Az incasso-üzem tulajdonosa a hivatkozott rendelet 9. §. 1. bekezdése értelmében „a követelések beszedésén kívül más ipari foglalkozást nem gyakorolhat” és így a rendelet ezen tilalma folytán még a lehetőség sem forog fenn, hogy az incasso üzem egyéb kereskedelmi ügyletek kötésével kvalifikálja magát kereskedővé a K. T. értelmében. Nyilvánvaló tehát a disharmonia a rendelet és a fennálló jogállapot között. A rendelet nyilván nem gondolt arra, hogy az incassoüzlet tulajdonosa cégét nem jegyeztetheti be, mert hiszen különben nem tette volna kötelezővé a mai jogszabályaink szerint nem eszközölhető cégbejegyzés igazolását. A rendeletnek a cégbejegyzés kötelező tételére vonatkozó intézkedése azon a gazdaságpolitikai egésszéges gondolaton nyugszik, hogy a céglajstrom nyilvánossága útján gondoskodni kívánt a rendelet arról, hogy a cégjegyzés tárgyát képező adatokról a nagy közönség hiteles meggyőződést szerezhesen.

Az incasso iparon kívül más a gazdasági értelmezés szerint kereskedelmi jellegűnek tartott üzemek sem minősülnek kereskedőnek, így a hiteltudósító iroda, a mozgósínház vállalatok ugyancsak nem foglalkoznak a K. T. 258., vagy 259. §§-ai alá eső ügyletek iparszerű kötésével és így az ily vállalatok cégjegyzése iránti kérelmek is elutasíttatnak. A rendelet, amikor az incasso üzemtulajdonostól a cégbejegyzés igazolását megkívánja, szembe találja magát a mai jogi helyzettel és az ellenét helyes megoldása oly jogszabály kibocsátása volna, amely a cégbejegyzést annak ellenére is lehetővé teszi, hogy a tulajdonos a K. T. 258., vagy 259. §§-ai alá eső ügyletek kötésével nem foglalkozik. Ha azonban ily jogszabály megalkotása aktuálissá válik, önmagától adódik a kérdésnek oly megnyújtása, hogy nem volna-e ez az alkalom felhasználandó arra, hogy a cég bejegyzése, más, a közgazdasági felfogás szerint kereske-

delmi jellegűnek tartott vállalat cégjegyzése is lehetővé té-
tessék B. S.

Az új versenytörvény életbelépése. A Budapesti Közlöny 273. számában megjelent 135.000/1933. K. M. rendelet (továbbiakban: Rendelet) és 1934. év január hó 1.-i hatállyal életbelépteti az üzleti hirdetések korlátozása és a tisztességtelen versenyről szóló 1923: V. t.-c. módosítása tárgyában hozott 1933. évi XVII. t.-c.-et. (Továbbiakban: Törvény).

Eszerint a Törvény az alkalmoszerű üzleti hirdetést eltiltja, kivéve mégis a kényszerfelszámolási, vagy csődtömeghez tartozó, valamint az östermelő által rendezett önkéntes árverés, vagy egyéb kiárusításból származó áruknak alkalmoszerű eladását és hirdetését. Alkalmoszerű hirdetésre indokolt esetekben (üzletáthelyezés, megszűnés stb.) az elsőfokú Iparhatóság adhat engedélyt az illetékes Kereskedelmi és Iparkamara szakvéleményének meghallgatása mellett. Kivétetett a törvény által tiltott cselekmények köréből a karácsony és húsvét előtti szokásos hirdetési időszak.

A rendelet a végrehajtási utasításon kívül konkrétizálja a Törvény néhol elmosódott rendelkezéseit és az ünnepek előtti hirdetési időszakot 14—14 napban szabja meg (15. §.), továbbá üzletmegszűnés, áthelyezés címén történt hirdetés esetén 2 éves tilalmi időt állít fel, amely időn belül azonos szakmájú üzlet a régi telephelyen (Budapesten: kerületben) nem nyitható (Tv. 8. §. Rend. 11—13. §§.).

Módot ad a Rendelet a kereskedőnek arra, hogy évente kétszer raktáron maradjon, divatjamult, stb. stb. árut az ok feltüntetésével, de az egyébként előírt alkalmak nélkül hirdethesse. A hirdetés azonban az Iparhatóság engedélyéhez van kötve. (14. §.).

Az ismertetett korlátozások megszegése közigazgatási, polgári és büntető szankciókat von maga után, amennyiben a Rendelet 16. §-a módot nyújt az Iparhatóságnak indokolt esetben az engedély azonnali megvonására, a cselekmény kihágásnak minősül és a büntető járásbíróóság hatáskörébe utasítva (Törvény 15. §.) bíraltatik el.

Nem lépnek hatályba a Törvény 12. és 18. §-ai, melyek a Törvényben szabályozott jogellenes magatartások abbanahagyására irányuló *ideiglenes intézkedéseket* szabályozzák. Ideiglenes intézkedés, határozat előtti abbanahagyásra kötelezés jelen Törvény és Rendelet alapján tehát nem kérhető. S. F.

Az effektív valutatartozások kérdése de lege ferenda. A válságjog ma már hova-tovább kilép az ideiglenesség keretéből és kezdi az összes életviszonyokat keresztül-kasul szőni. Az élet — nem adva fel a reményt, hogy mielőbb visszatérnek a régebbi, valamivel jobb idők, — most már berendezkedik a gazdasági válságra és a jogi szabályozást is megkívánja ezekhez az ideiglenesnek remélt, de ma már nagyon hosszú életűnek látzó viszonyokhoz. Ezért minden szabályozatlan kérdés bénító-